# VE GÜL SOLDU!

**Lokman YILDIRIM, 23.10.2026**

**https://www.milatgazetesi.com/ve-gul-soldu**

Bugün, burada, şahit olduğum güzel insanlardan birisinden bahsedeceğim. Cevat Özkaya abiden.

Doksanlı yılların başıydı buluşmamızda. Karşımda çatık kaşlı, sert görünümlü ama kibar mı kibar, mütevazı ve bir o kadar da alçak gönüllü mütefekkir, entelektüel yiğit bir adam vardı.

Ömür boyu yol yürüyeceğim bir adamının anlattıkları, idealleri, kısaca hayallerinden çok etkilenmiştim. Onu tanıdıkça hayranlığım daha da arttı. Onunla karşılaşmayı Allah'ın bana bir nimeti olarak gördüm hep. Bu güzel dost vefat etti. Dar-ı bekaya göç etti. Çok sevdiği Mevlasına kavuştu. Ölüm şu fani dünyanın tek gerçeği.

Bu yazıya sığmaz ama sığdırabildiğim kadar Cevat üstattan bahsedeceğim.

İyi insanların özelliğidir yara açmazlar, açılmış yaraları iyileştirme gibi bir özellikleri var. Yüzünüzden ve tavrınızdan sizin ne demek istediğinizi anlar, sizi olduğunuz gibi kabul ederler. İnsanda açılan yaralar bu naif yaklaşımla kapanıyor. İyileşme, kendi hikâyemize başka bir gözle ve yargılanmadan bakılabildiğinde başlıyor.

Çoğunluğumuz sevilmeyi hak etmediğimize inanırız mesela. Kimseye tam olarak güvenmediğimizden açılmayız bu yüzden. Cevat abi bir insanın rahatlıkla açabileceği, içini dökebileceği en önemlisi de şifa bulabileceği ender insanlardan biriydi. Bu özelliğiyle farklı kesimlerden çok kişinin kalbinde yer buldu. Takdir gördü, taltif edildi. Saygı duyulan, sevilip sayılan ve örnek alınan değerli bir kimlikti o.

Birinin ruhuna yaklaşmak istiyorsanız, ona saygı duyduğunuzu hissettirmeniz lazım. Çünkü her acının ve her hikayenin farklı dili, farklı yaklaşımı var. Sizi anlayan ve size karşı uygun bir dil kullanıldığında o kişinin dostu, yol arkadaşı oluyorsunuz. Üstat iyi bir dost ve yol arkadaşıydı.

Onun şu özelliğini de Kemal Sayar hocadan ödünç alarak ifade edelim: "Sizi sabırla dinleyen, acele etmeyen birinin yanında, yıllardır kendimizden bile sakladığımız duygulara yavaş yavaş yaklaşabiliyorsunuz. Anlaşıldığımızı hissettiğimiz an, içimizde çoktandır kapalı duran bir kapı aralanıyor. Bize gösterilen şefkat zamanla kendi iç sesimize karışıyor. Sonra bir gün kendimizle de aynı yumuşaklıkla konuştuğumuzu fark ediyoruz."

Evet, Cevat üstadımız tam da bu özelliklerde biriydi. İnsanlara değer verdi, anlamaya çalıştı, anladı da. Bir hekim hassasiyetinde çok yara iyileştirdiğine şahit oldum.

Şair değildi ama şair inceliğinde, insanı sakinleştiren tavrı ve büyüleyici bir dili vardı. Babacanlığını, şefkat ve merhametini hiç eksik etmedi. İncitildi ama incitmedi. Bir gönül ondan yara almış mıdır? Ben şahit olmadım, tanıyanlar da olmadı. Derdi tasası yok muydu? Her insan gibi vardı tabi. Nasıl mı çözerdi? "Derdini kırlara açan çiçekler" gibi. Bu ifade sevgili İbrahim Tenekeci'ye ait.

Makamlar, şan ve şöhret bir davanın hasmıdır. Cevat abi davasını her şeyin üzerinde gördü. Dünya payelerine, dünyanın kendisine önem vermedi. Dünyanın dostu değil, hasmı oldu. Bu nedenle değil mi ki üzerine dünya kiri pası diye bir şey bulaşmadı. Tek derdi İslam davası, insanlık davasıydı.

Müslüman coğrafyanın dertleriyle dertlendi. Gönül köprüleri kurdu. Bu özellikleriyle değil mi ki biz onu Bosna'da gördük. Suriye'de, Kırım'da, birçok yerde gördük. Özellikle kısır çekişmelerden, kavga, fitne ve fesattan uzak durdu. Uzlaştırıcıydı.

İnandı; "dünya adalet, bir ölçü ve bir mizan üzerine kuruldu" derdi. Dengeliydi, atacağı adımı ölçüp biçti. Sözünü kuyumcu hassasiyetiyle tartarak söyledi. Kızmalarında bile bir ölçü, denge ve ders vardı. Etkili ve etkileyici bir üsluba sahipti. Sözüne başvurulan, itimat edilen ender insanlardan biriydi o.

Yaslandığımız güçlü, heybetli bir dağ artık yok. Abdurrahman Karakoç'un dediği gibi: "Gölgesinde otur amma/Yaprak senden incinmesin." Tek tesellimiz şu, "Allah var, gam yoktur."

Hz. Peygamber'in özelliklerinden biridir: "Sıradan insanlar gibi yaşadı ama sıradan biri değildi." Cevat abiye bir keresinde bunu hatırlatmıştım. Edepten çocuk yüzü gibi yüzü kızardı, utangaç bir hal aldı o heybetli adam.

Hz. Peygamber bir gün müminlerin özelliklerinden bahsetti: Mümin kimse güvenilir emin bir kimsedir. arkadaşlarını yarı yolda bırakmaz. Sözünde durur aldatmaz. Yalan söylemez. Emaneti korur. Cevat abimizin mümin, muvahhit bir kimse olduğuna şahitlik ederiz.

Cevat abi fikir işçisi, "fikir sancısı çeken" bir adamdı. Gösteriş meraklısı, ilim ve irfan züğürdü adamlardan hiç mi hiç hazzetmedi. Üstad ilmi ve irfanı nerede ve kimde bulduysa aldı. Cemil Meriç'e asistanlık yaptı. Yazılarını kaleme aldı. Cemil Meriç'in şu sözünü ilkin ondan duydum. "Bu memlekette sağcı-solcu, ilerici-gerici yoktur. Bu memlekette namuslular ve namussuzlar vardır." Ben hayata ve yaşananlara hep bu gözle baktım.

Hayat pek uzun değil!

Maalesef yaşamak, ve yaşadığı şeyler yordu onu. Bir derdi, bir davası olan adamı yorar bu dünya. Başkalarının derdi, gereksiz yükler yorar. Hayal kırıklıkları yorar. Bu anlarda yüzüne yansıyan hüznü hatırlıyorum. Bosna'da, Kırım'da ve en son Gazze'de olanlara karşı Müslüman dünyasının sessiz ve kayıtsız kalışı onu çok üzdü ve yordu.

Üstadın kardeşi Ekrem abi anlattı, onu gözyaşları içinde dinledim. Hastaneye kaldırıldığı gün şöyle demiş üstat: "Ne olacak bu gençliğin hali Ekrem? Onları anlayacak bir dil, bir yol bulmamız lazım. Gençlik elden gidiyor. Müslümanlar mezar taşlarına nutuk atmayı bırakmalı artık…"

Ölüm döşeğindeyken bile kendi derdini bırakıp ümmetin derdiyle dertlenmek iyi bir dava adamı özelliğidir.

Üzgünüz, çok üzgünüz. Büyük bir dava adamını kaybettik. O sadece bu dünyadan ayrıldı. Ayrılmadık. Yüreğimize aldığımız kimse ölse de çıkmaz oradan. Çünkü "Kalbi ve ruhuyla sevenler için ayrılık diye bir şey yoktur." (Rumi)

Ve bu fani dünyadan güzel bir yiğit gelip geçti denildiğinde aklıma hep geleceksin Cevat abi. Mekânı cennet, makamı âli olsun.

Güzel insanlar ne kadar da azaldı. Ne çok yalnız kaldık.